

DIMÉNY H. ÁRPÁD

tanúságtétel

a nagy és néma múzeumudvar közepében,
a Jókai-hársfa fekete ágain megtelepedett
a sötétség, és vele egy bagoly.
a bölcsesség jelképe, vagy a halálé, vagy tán
az életé, mert úgy tartják, ha elrepül az ablak
előtt, kislány születik.
nem azon csodálkozom, hogy jött, hisz
tudom, éjszakai madár, akit a társai azért
száműztek a sötétbe, mert ellopott egy rózsát,
ami a szépség jutalma lett volna,
de mit keres itt ma este?
talán valamiféle üzenetet hozott,
amit nem mer átadni?
talán az Úr küldte, mert nem volt kéznél
a koromnál is feketébb hollója?
várom, hogy mikor mondja vészesre tárt
csőrével, az Úr hangján, hogy *ez az én művem*.
mi más mondhatna a szenvedésről?
többet biztosan nem, mint az eltorzított hírek,
de talán igazabbat. talán az kellene ránk hulljon
esőként, vékony erecskék helyett
ütlegelő hatalmas cseppekben fentről,
az égbolton túlról, ahol sokan az örök igazságot vélik.
de a nagymadár nem moccan,
csak fölém magasodva néz le a hársfa fekete ágairól.
bár hatalmasnak tűnik,
nem akar se bölcs, se halálhozó lenni.
Lehetne Adam Szelim szelleme, bár azt sem tudom,
hogy ez fülesbagoly-e, vagy kuvik.
Mennyivel teátrálisabb lenne, ha a múzeum hársfája ágain
nem egy bagoly telepszik meg,
tovább növelve a fát belengő titkot, hogy vajon
a nagy író ültette-e, vagy csak az őt vendégül
látó gazdag nemesi család így állított emléket

elsőszülött fiának. egy hősirálynak talán erősebb lenne a szimbolikája két-két fekete hollóval az oldalán, esetleg egy babérfa lenne itt, nem egy hárs, és rajta Lorca fekete galambjai. még a varjúkban is kiegyeznék, a sohamár-madárban, vagy Ted Hughes hollójában karmai között a menny és a föld peremével, de ez a magyar Madár, nem hozott még egy dalt sem emlékül, amitől kihajthatna a Föld, e holt berek. pedig tudom, hogy egykor a legszebben énekelt, aztán meglátta a megfeszített Jézust, talán ezért van, hogy a spanyol írók a *cruz* szót vélik hallani, amikor huhog. de ez itt minderről nem akar tudomást venni, talán zsákmányt lát, szárnyat bont, és ott hagyja velem a sötétséget, mely megtelepedett a nagy és csendes udvar közepében, a Jókai-hársfa fekete ágain.